

2. Sv.omša: Cvičenie veľkonočnej pamäti.

Dnešok ako kríza identity. Človek žijúci vlastnú identitu, sa stáva zakoreneným a pilierom pre svoje okolie. Identitu by sme mali chápať vo všetkých rovinách našej osobnosti a nášho bytia. Ľudskú (najskôr som človek), kresťanskú (ktorý uveril Bohu a jeho zjaveniu), kňazskú (identita človeka, ktorý uveril, že osobitným spôsobom ho povoláva Boh k službe druhým). V ich vnútornom zret'azení si vysvetlíme väzbu prvých dvoch. Každý novodobý prorok sa učí rozlišovať božie pôsobenie v osobnom živote. A. Cencini¹ na vlastnom sebazpoznaní, sebahodnotení a sebauvedňovaní prepojuje integrálnu kresťanskú skúsenosť, jadro kerygmy v tzv. cvičení veľkonočnej pamäti. Ide o akési umenie (v zmysle zákona lekárskeho umenia, tzv. lege artis) retrospektívne, v prežitých veciach a skutočnostiach nachádzať veľkonočný zmysel. Cvičenie spočíva v tom, že veriaci sústred'uje svoju pozornosť predovšetkým na tie udalosti zo svojho života, ktoré sú najbližšie k tomu, aby sa stali pamiatkou Ježišovej obeti, jeho utrpenia a smrti, predovšetkým však jeho spôsobu, ako naplniť zmyslom to, čo sa javí **absurdné, nespravodlivé alebo zlé** a čo človek v danej situácii v tomto duchu neprežíval.

Takmer prednostným predmetom tejto fázy cvičenia sú spravidla **skúsenosti kontaktu so zlom**, s viac či menej znášanou a trpenou negativitou, ktorá snád' ešte nebola integrovaná a vyriešená, ako napríklad: **psychické násilie, ohováranie, vážna choroba, žiaľ, ale aj vlastná zloba či nevera**, ktorej sa človek dopustil, a ktorú ešte vníma s deprimujúcim **pocitom viny**, a nie ako miesto, kde možno zakúsiť veľké milosrdenstvo. Ani tu nemôžeme chcieť náš pohľad na tieto okamihy zmeniť okamžite. Dôležitý je však úmysel nájsť aj za ľudskými zraneniami a v ich vnútri tajomstvo a skrytý zmysel, ktorý možno teraz nejakým spôsobom odhaliť. **Boh má moc zmeniť význam** týchto zranení a premení ich z bolestivých, často ešte krvácajúcich rán na veľkonočné a spásnostné stigmy.

Cvičeniu veľkonočnej pamäti môžu byť veľmi nápomocné, niektoré biblické kategórie; akési kľúče k interpretácii príbehu vlastného života v presvedčení, že aj tento príbeh sa v podstate odvíja podľa príbehu Izreala. Opakujú sa v ňom rovnaké kľúčové momenty (!), napríklad **stvorenie, pokušenie, pád, skúška, obetovanie syna, otroctvo, červené more, púšť, zmluva, desatoro...** ktoré sa môžu stať názvami kapitol v knihe života každého kresťana.

V tejto fáze nestačí iba istý postoj modlitby. Dôležitá je **zrelosť v modlitbe**: venovaný čas, kontemplácia Ukrižovaného, prosebná modlitba, uznanie vlastného strachu, prekonanie temných nocí, trpezlivé očakávanie svetla, úprimné kladenie otázok (*tieto body použite počas ústrania na osobnú reflexiu*). Zrelosť v modlitbe súvisí najmä s tým, že modliaci sa v tejto fáze neobracia na Boha s otázkami, aby sa dozvedel prečo došlo k istým udalostiam, ani sa neuspokojí s hľadaním miesta, kde sa v týchto situáciách ukrýva Boh. Snaží sa však pochopiť ako môže v týchto konkrétnych udalostiach sláviť pamiatku utrpenia a obete Syna – Služobníka, Baránka. Pýta sa, ako má žiť dnes, aby, tá - ktorá udalosť nadobudla zmysel

¹ CENCINI, A.: Bůh mého života. Rozlišovat Boží působení v osobním životě. Milano: Figlie di San Paolo, 2007. Praha: Paulínky 2009. ISBN 978-80-86949-81-9.

a stala sa súčasťou jeho vlastných dejín spásy.² Táto otázka je typická pre osobu dospelú vo viere (osobná reflexia: moja zrelosť, moja dospelosť...), ktorá nezostala pri akomsi roztrpčenom naliehavom pátraní po dôvodoch a preto dosiahla **zrelosť viery**, pričom ju prežíva v plnej slobode a zodpovednosti.

Tu sa do centra dostáva **eucharistická obeta** alebo účasť na nej. Je privilegovaným momentom a zdrojom svetla, je každodennou pripomienkou aby sme aj my opakovali Ježišovu obeť a aby sme vo svojom živote robili všetko „na Jeho pamiatku“ čo bude maximálna možná miera zmysluplnosti akejkoľvek skutočnosti vrátane zla. Robiť všetko „na Jeho pamiatku“, to je typická veľkonočná pamäť. Prirodzeným dôsledkom bude ďalšia fáza, rozhodnutie darovať svoj život Bohu lásky – s vedomím, že človek vlastne nerobí nič hrdinské. Veľkonočná pamäť a písanie vlastných dejín vo svetle presných biblických a psychologických kategórií je veľmi pozitívnou skúsenosťou práve kvôli tomu, čo sa mladý človek dozvie o sebe samom a najmä kvôli tomu, že objaví vo svojom živote Božiu prítomnosť.

3. Popoludňajší blok, Aula KSBB

■ Rob a venuj sa tomu (aj ľudsky; zakorenený v Bohu mnohých prítiahneš). Každý prítiahne istý (a každý iný) okruh/ skupinu ľudí – šport, turistika, umenie, hudba, spev, voľnočasové záľuby...

■ Sebapoznanie, self-concept, absolútna úprimnosť a pravdivosť k sebe samému (demonštrovaná v spovedi, duchovnom vedení; najzásadnejšie veci vyriešené do vysviacky), ovocím je veľký vnútorný pokoj

■ Materiálne nikdy neprevýši to duchovné (Fiat UNO „za 100 + 40eur po natankovaní ☺“, v duši 16-roč. chlapca dôvera kňaza aj po ôsmich rokoch nechala hlbokú stopu

■ Cestovanie – naša prítomnosť vo svete, ty vidíš svet a svet vidí teba/nás/živú a otvorenú, nie uzavretú Cirkev

² Etta Hillesum hovorí: „utrpenie má vždy svoje miesto a dožaduje sa svojho práva, ale veľmi záleží na tom, v akej podobe sa objavuje: má veľký význam ako ich človek znáša a či je schopný ich začleniť do svojho života (...) ako by mi za krkom sedelo ťažké bremeno a zatiaľčo skláňam hlavu a všetko si uvedomujem, zároveň cítim potrebu takmer v automatickom geste zopnúť ruky. Dokázala by som tak presediť celé hodiny; viem presne o všetkom, všetko dokážem zniesť a moja schopnosť znášať utrpenie stále rastie. Zároveň je tu istota, že vnímam život ako krásny a zmysluplný a že stojím za to ho žiť. Etty Hillesum: Přervaný život. Denníky z let 1941-43.

■ Vzor/ precedens (emeritný arcibiskup Tkáč po pohrebe rožňavského biskupa Kojnoka zverejnil jeho niekdajšie pochybnosti, ktoré nikdy nedal navonok najavo a RV diecézu viedol 19 rokov)

■ Celibát a žena tvojich snov (väčšia fluktuácia ľudí, ktorých stretneš v kňazstve znamená väčšiu pravdepodobnosť, že stretneš viac typov ľudí – poškodených, narušených, poruchy osobnosti, ale aj ženu svojich snov)

■ Nebezpečenstvo vo vzťahoch: protiprenos (prenášam to, čo nemám; to, čo mi chýba, to čo ma z detstva/mladosti bolí, na osoby, ktoré viem; hľadám to u nich/ v nich, často aj podvedome. Vedieť to o sebe, riešiť/liečiť to, vyživovať sviatosťami, venovať sa všetkým, nielen zopár jednotlivcom alebo určitým skupinám)

■ Šoférovanie – pozor na alkohol (aj vo vlastnej farnosti, hoci len 300m od domu), chodcov, neosvetlených a podgurážených, prvé a posledné minúty jazdy, emócie a telefóny v aute

■ Dôveryhodnosť a dôvera: najskôr musí vzniknúť vzťah a podmienky preň (prezentácia).

■ Dávať to, čo nikto iný (čo môžeš dať iba ty ako kňaz)

■ Pravidlo vstupnej brány. Na to, aby som si získal človeka, a neskôr aj jeho dušu, potrebujem sa „doňho“ dostať. U mladých cez šport, spoločné zdieľanie voľného času. U starších rozhovorom, vypočutím. Keď vytvorím a nadviažem vzťah, dám pocítiť svoj záujem a lásku, potom po istom čase druhá strana prijme aj kritiku. Opačne to nefunguje (najskôr kritika).

■ Ženský princíp je komunikácia. Mužský princíp je chlapecká samota (čo robím a ako robím, keď ma nikto nevidí), a schopnosť v nej zotrvať.

Film: Amos Tatranský. 37'. Svedectvo života kňaza Jozefa Krišandu, farára v Bystranoch, ktorý zomrel na zlyhanie srdca počas apoštolátu s deťmi a mladými (+2006). Svoj závet napísal len tri týždne pred smrťou. Film aj jeho voľné pokračovanie, Svedectvá o živote o. Jozefa, je pre osobnú vnútornú potrebu seminaristov KSBB k dispozícii aj u Mareka (3.roč.).

<http://www.youtube.com/watch?v=ILTIAu5K168>

<http://cerven.blog.sme.sk/c/37320/nadpis.html>

<http://vajo.blog.sme.sk/c/174741/Vianocna.html>